

ските цигани има една прослойка вещици, които стоят много над своите сестри, обладателки на тайни заклинания. Това са *lase gomni* или „добрите жени“, които извличат уменията си директно от *Nivasi* (Ниваси) или *Pchuvusi* (Пчувуси), духовете на водата и земята или на пороя и скалите. Унгарските цигани имат много красива собствена митология, която на пръв поглед представлява смес от окултното, така както го схващат Парацелз и Граф дьо Габалис⁸² и изящните средновековни индо-тевтонски приказки. Всъщност в някои от използваните заклинания откриваме *Urte* или феите, към които се отправя директен зов за помощ.

Циганите, както и древните акадци, смятат, че болестите се причиняват от зли свръхестествени сили. Това е съвсем разбираемо за хора, които водят много елементарен живот и при които болестите не са присъщо или нормално състояние, както е при дамите и господата, или при гражданите, на които „винаги им има нещо“. Номадският живот благоприятства дълголетието. „Дядовците ни са умрели на бесилките, а ние умираме, защото губим зъбите си“, казал един стар циганин на доктор Фон Влислоцки, когато бил попитан за възрастта му. Ето защо сред хората, които използват заклинания и магии, водещо място заемат онези, които са се посветили на лечителство. Унгарските роми имат много цярове, повече или по-малко загадъчни, които прилагат заедно с „лековити рими“. И тъй като в битката за живот най-слабите първи се изправят до стената, преобладават илачите за болести при децата.

⁸² „Граф дьо Габалис“ („Comte de Gabalis“) – название на книга, смятана за свещен текст сред розенкройцерите и спиритуалистите. Пълното ѝ наименование е „Граф дьо Габалис, или беседи за тайните науки“. Съдържа пет беседи, които графът или духовният учител изнася пред своя ученик. За първи път е публикувана анонимно през 1670 г. В по-късните издания за автор се сочи абат Никола дьо Монфокон дьо Вилар. Смята се, че „Граф дьо Габалис“ означава всъщност „духовен учител по кабала“ и че зад това име стои Франсис Бейкън. В основата на книгата е произведението „*Liber de Nymphis, sylphis, pygmaeis et salamandris et de caeteris spiritibus*“ („Книга за нимфите, силфидите, пигмеите, саламандрите и прочие духове“) на изтъкнатия лекар, философ и теолог Парацелз (1493–1541). – б. пр.